

Article de **José Montilla** amb motiu del
40è Aniversari de la Fundació Rafael Campalans

---

40 Anys de la Fundació Campalans

A la celebració dels 40 anys del PSC afegim, lògicament, els 40 anys del seu "laboratori d'idees", la Fundació Rafael Campalans.

Al llarg de tots aquests anys, i amb major o menor intensitat en funció de les seves pròpies capacitats de funcionament i de finançament de l'activitat, la Fundació ha celebrat seminaris, jornades, reunions a porta tancada, i d'altres obertes a la participació del públic. Ha publicat treballs i elaborat informes. Ha posat en una mateixa taula de debat a persones provinents de forces polítiques progressistes diverses. Ha contrastat opinions i anàlisis amb experts de casa nostra amb d'altres provinents d'arreu del món, especialment del nostre entorn europeu. La Fundació ha volgut comptar, i ho ha aconseguit gràcies a formar part de la família socialista europea, amb la complicitat i la col·laboració d'altres instituts, entitats o fundacions amb finalitats coincidents amb la nostra: la Fundació Friedrich Ebert, la FEPS, la Fundació Olof Palme, la Fundación Alternativas, l'Institut Renner... Cal dir que aquesta no és una col·laboració merament instrumental, sinó una feina conjunta des de la consciència de participar en un mateix projecte col·lectiu.

Són molts els temes tractats durant aquest llarg període. L'agenda ha anat canviant, també, al ritme dels canvis socials, polítics, econòmics i fins i tot culturals que ha viscut la

nostra societat. Sempre, però, hi trobem els més rellevants per al benestar, la seguretat i el desenvolupament social. Sempre hi ha un fil conductor que no és altre que el nostre compromís amb la lluita contra les desigualtats i en favor de la democràcia, la justícia social, la solidaritat, la pau i la protecció del medi ambient. Hem parlat, i molt, de democràcia, d'estat de dret i de les reformes necessàries per a la construcció de societats més justes i més lliures.

Si fem memòria de l'activitat dels darrers anys, veurem que s'han consolidat algunes activitats que tenen un caràcter recurrent. En voldria destacar algunes, sense ànim d'esgotar el repertori:

- la "Convenció federalista", que ens ha permès posar al dia les nostres propostes de reforma federal de l'Estat de les Autonomies, i de contrastar amb experts del conjunt d'Espanya i d'arreu del món el funcionament dels estats compostos.
- els seminaris sobre el futur de l'esquerra a Europa "Next Left", que ens ajuda a tenir la oïda i la mirada fresques per contribuir a noves solucions capaces d'encarar problemes nous.
- la publicació de l'"Informe Social", que ens ajuda a posar negre sobre blanc una realitat ►►

► social que la inèrcia política catalana acaba ocultant o menystenint.

- el **"Fòrum progressista euromediterrani"**, que ens facilita el contacte amb d'altres actors dels nostre veïnat per prendre major consciència dels objectius compartits, que són molts.
- les reflexions sobre el futur del treball, autèntic repte de la nostra societat.
- els aspectes relacionats amb la **construcció del projecte europeu**, que malgrat totes les dificultats segueix sent un motiu d'esperança per als europeus i, també, per al món.
- la publicació de textos de memòria històrica relacionats amb antics dirigents del socialisme català, que ens ajuden no només a no oblidar, sinó a reconèixer amb orgull els nostres orígens.

La celebració d'una efemèride és un bon pretext per posar en valor la feina feta, sense estridències ni petulàncies, però amb **reconeixement per als que l'han fet possible; i amb l'orgull d'una organització que ha sabut mantenir el timó de la nau en els moments més difícils. Crec, honestament, que podem dir que la Fundació ha fet un bon servei a la família socialista, ajudant a formular idees i arguments i, molt especialment, contribuint a un esforç col·lectiu per donar solidesa, rigor i creativitat al projecte socialista.**

Un projecte polític que vulgui ser alhora reformista, ambiciós i estigui fonamentat en el coneixement de la realitat i en la comprensió dels canvis socials que vivim, no pot limitar-se a la pura controvèrsia sobre la conjuntura política. De la mateixa manera que les grans plantes industrials necessiten departaments de disseny i innovació per preveure com evolucionaran les necessitats dels seus mercats, **un partit polític que aspiri a representar amb solvència els interessos dels seus electors ha de ser capaç de**

pensar en el mig i llarg termini.

Massa sovint – i aquests darrers anys ho hem tingut en dosis exagerades – l'acció política és víctima de la pressa dels titulars i la buidor de les consignes. **El PSC s'ha distingit, al llarg de la seva llarga trajectòria, per aquesta voluntat d'ambició i rigor. Ho ha fet des del govern de les institucions i ho ha fet, també, des de l'exercici responsable i lleial de l'oposició.** Sovint amb la duresa requerida, amb la claredat de qui té un projecte clar, sense defugir el cos a cos del combat polític. Però sempre amb l'objectiu de fer política amb majúscules, servint a uns ideals, i treballant per fer avançar les mesures concretes que permeten transformar la realitat.

Tot aquest treball respon, lògicament, als interessos i les preocupacions de la família socialista. Però més enllà de la utilitat que pot tenir per al PSC, compleix també una funció de servei públic per al bon funcionament del sistema democràtic.

No hi ha democràcia representativa sense partits polítics que canalitzin les aspiracions i els interessos dels diferents sectors socials. Però no hi ha una bona democràcia, és a dir, una democràcia forta i saludable, sense que aquests partits disposin de la musculatura suficient per posar en marxa una feina de reflexió i d'anàlisi que vagi més enllà de l'estricta conjuntura electoral.

Els partits polítics – tots ells – han de disposar d'eines per comprendre millor els canvis socials i per projectar en un futur, més o menys immediat, els respectius projectes polítics. Dissortadament, aquesta funció de laboratori d'idees no està, en aquests moments, prou reconeguda i per això el necessari finançament públic és avui residual. Una anomalia que, crec, hauríem de ser capaços de resoldre ●

José Montilla

25/03/2019